

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistiska församlingen – nummer tjugotre

Jeff Pippenger

2026-01-04

Nummer tjugotre

I artikel tjugotvå skrev jag: ”Sedan representeras de utvaldas folks släkttavla i kapitel elva av tio namn från Sem till Abram. Kapitel elva är berättelsen om Babels torn, men också de utvaldas folks släkttavla, såsom den representeras av Abraham. Kapitel elva introducerar ett utvalt folk som skulle träda in i ett trefaldigt förbund med Gud. Det tredje och sista steget var Isaks offer i kapitel tjugotvå. Kapitel ”elva” är den alfaartade begynnelsen och kapitel ”tjugotvå” är den omegaartade avslutningen. Den tro som krävs för att höra Guds röst i namnenas betydelse är inte annorlunda än den tro som krävs för att höra Hans röst i numreringen av Hans Ord.”

Kapitel elva framställer Kains förbund och Abels förbund. Vi har gång på gång genom åren visat att Babels torns profetiska kännetecken representerar ett förfalskat förbund. Efter floden skedde en förändring av hushållningarna: före floden tillbad man vid Edens port, men efter floden skulle tillbedjan ske vid ett altare. Altaret hade särskilda bibliska krav. Det måste uppföras av natursten, utan att någon människa högg eller mejslade stenen. Det skulle vara sten på sten, utan murbruk.

Tornets syfte var att ge Nimrods anhängare ett namn, vilket representerar karaktär. I tornet ser vi människan försöka frälsa sig själv och upphöja sig själv som himlens gudar. Tornet är en symbol för en kyrka som menar att den kan frälsa sig själv och att den bör upphöjas, såsom de tio kungarna gör i Psalm 83, när de upphöjer det påvliga huvudet i den onda sammansvärjning som Bibelns profetia talar om och som äger rum vid söndagslagen.

En sång eller psalm av Asaf. Tig inte, o Gud; var inte tyst och håll dig inte stilla, o Gud. Ty se, dina fiender larmar, och de som hatar dig har lyft upp huvudet. Psaltaren 83:1, 2.

Världen hade just blivit ödelagd genom Noas flod, och orsaken till att Gud lät nådatiden gå till ända för den antediluvianska världen var att människans tankar ständigt hade blivit onda. Bibeln talar om enhet på olika sätt, varav ett är att se ”öga mot öga”. Kan två vandra tillsammans utan att vara överens?

Men jag uppmanar er, bröder, vid vår Herre Jesu Kristi namn, att ni alla talar detsamma och att det inte finns några splittringar bland er, utan att ni är fullkomligt förenade i samma sinne och i samma omdöme. 1 Korintherbrevet 1:10.

När Gud förvirrade språket vid domen över Nimrods rike, visar det att de före förvirringen alla var i enhet, och därför var de alla av samma karaktär, och den karaktären var en religion grundad på mänskliga gärningar — i motsats till dem i samma kapitel som representeras av Abraham. Sem var en trofast själ på Nimrods tid. Historiker pekar på Sem som den som dödade Nimrod, den väldige

upprorsmannen inför Herren. Poängen kvarstår även utan historikerns uppfattningar, ty Sem är en förbundsman, som härleder sitt blod till Noa, en förbundsman, som härleder sitt blod tillbaka till Set, ännu en förbundsman, som trädde in i förbundshistorien för att ersätta sin bror Abel, som var ännu en förbundsman och en direkt avkomling till Adam.

Första Mosebokens elfte kapitel är den stora striden mellan Kristus och Satan, i sammanhanget av ett livets förbund och ett dödens förbund. Nimrod representerar den store jägaren inför Herren, ty han representerar en kyrka som har många anhängare. Abram representerar, genom Sem, en kyrka som endast har få anhängare. Sem var förbundsmannen när Nimrod byggde sitt torn, men de två förbunden i det elfte kapitlet representeras inte av Sem och Nimrod, utan av Nimrod och Abraham. Paulus identifierar tydligt denna profetiska regel.

Ty denne Melkisedek, konung i Salem, den högste Gudens präst, som mötte Abraham när denne vände tillbaka efter att ha nedgjort konungarna och välsignade honom, åt vilken Abraham också gav tionde av allt — han är för det första, om namnet uttolkas, rättfärdighetens konung, och därefter också Salems konung, det vill säga fridens konung — utan fader, utan moder, utan släktregister, utan början på sina dagar och utan slut på sitt liv, men lik Guds Son, förbliver han präst för evigt. Betänk nu hur stor denne man var, åt vilken till och med patriarken Abraham gav tionde av bytet.

Och sannerligen har de av Levi söner, som mottar prästämbetet, enligt lagen befallning att uppbära tionde av folket, det vill säga av sina bröder, fastän också dessa har utgått från Abrahams länd.

Men han, som inte räknade sitt ursprung från dem, tog emot tionde av Abraham och välsignade honom som hade löftena. Och utan all motsägelse är det den ringare som välsignas av den högre. Och här är det dödliga människor som tar emot tionde; men där är det en om vilken vittnesbördet ges att han lever. Och, om jag så får säga, har också Levi, han som tar emot tionde, själv gett tionde genom Abraham. Ty han var ännu i sin faders länder, när Melkisedek mötte honom. Hebreerbrevet 7:1–10.

Det finns en stor mängd närvarande sanning i ämnet Melkisedek, men jag identifierar helt enkelt att Paulus uttryckligen lär att de profetiska kännetecknen hos förbundets män — och med det menar jag män och kvinnor i det inspirerade vittnesbördet, vilkas bibliska vittnesbörd identifierar ett vägmärke i den profetiska linjen av Guds förbund med mänskligheten. Paulus lär att Melkisedek, som levde innan det levitiska prästadömet upprättades vid Sinai, och alltså mer än fyrahundra år innan det fanns ett levitiskt prästadöme, hade tagit emot tionde från Levi. För att tillhöra det levitiska prästadömet måste man vara en levit som kunde bevisa sin härstamning i blodet från Levi. Melkisedek kunde inte visa att hans härkomst var från Levis linje, ty Levi var ännu inte född.

Den profetiska linje som representerar Guds förbund med Adam och Eva är i själva verket två förbund. Det första var ett livsförbund med en enkel prövning. Efter fallet och den misslyckade prövningen innefattade nästa förbund blodet av ett lamm för att tillhandahålla klädnad. Därefter kom Guds förbund med mänskligheten, representerat genom regnbågen, Noa och altardyrkan.

Sedan kom Första Moseboken elva, där Guds förbund med ett utvalt folk, som skulle kallas hebréer, började. I var och en av dessa berättelser är de bibliska gestalterna förbundsmän eller förbundskvinnor.

I Första Moseboken elva framställs början på livets förbund med ett utvalt folk, och det framställs just där Nimrod upprättar dödens förbund, såsom det representeras av tegelstenarna och murbruket, vilka var förfalskningen av de ohuggna stenarna och avsaknaden av murbruk, representerade av altaret. Syster White upplyser oss om att altaret representerar Kristus; sålunda representerar Nimrods religion, som är en förfalskad religion, en förfalskad Kristus.

Och de sade till varandra: "Kom, låt oss slå tegel och bränna det väl." Och de hade tegel i stället för sten och jordbeck i stället för murbruk. 1 Moseboken 11:3.

Och om du gör ett altare av sten åt mig, skall du inte bygga det av huggen sten; ty om du lyfter ditt verktyg över det, har du orent det. 2 Moseboken 20:25.

"Vi löper fara att sammanblanda det heliga med det vanliga. Den heliga elden från Gud skall brukas i våra ansträngningar. Det sanna altaret är Kristus; den sanna elden är den helige Ande. Detta är vår inspiration. Endast när den helige Ande leder och vägleder en människa är hon en trygg rådgivare. Om vi vänder oss bort från Gud och från Hans utvalda för att söka råd vid främmande altaren, skall vi få svar efter våra gärningar." Selected Messages, bok 3, 300.

Bland andra sanningar är en av de lärdomar som profetiskt härleds ur Första Moseboken elva, att det representerar början på en profetisk linje. Noas flod markerar en profetisk åtskillnad. När Noa lämnade arken skulle det finnas en ny metod för tillbedjan, och metoden för tillbedjan frambringar alltid två klasser av tillbedjare, såsom framställs i berättelsen om Kain och Abel. Första Moseboken elva är en ny värld, med en inledande historia som blir den grundläggande berättelsen för den avslutande historien, när Guds sista dagars förbundsfolk kallar elfte timmens arbetare ut ur Babylon under söndagslagskrisen. Nimrod är syndens människa under söndagslagskrisen, och Sem, som är Abraham, är Guds man i just samma kris. Första Moseboken elvas skingring och språkförbistring började kort efter att Noa lämnade arken. Temat i kapitel elva är de två förbunden, och berättelsen når sin slutsats när det tredje steget i det abrahamitiska förbundet framställs i kapitel tjugotvå.

Kapitel elva är alfahistorien för Abrahams linje, vilken når sin omegahistoria i kapitel tjugotvå. Den inledande berättelsen om Nimrods Babel och den avslutande berättelsen om Isaks offer representerar båda den slutliga domen över mänskligheten. Linjen börjar vid Nimrods torn och sträcker sig fram till Isaks offer, och linjen kulminerar i två motsatta offer. Nimrods offer möter Guds verkställande dom, och Abrahams dom möter Guds välsignelse. Nimrod är alfa i kapitel elva och Abraham är omega i kapitel tjugotvå. Omega är alltid större, enligt det hebreiska alfabetet åtminstone tjugotvå gånger, och den kraft som uppenbarades i förvirringen av språken och folkens förskingring över jorden överträffades vida av korsets kraft. Nimrods torn representerar tvillingtornen den 11 september, och Isaks offer representerar söndagslagen.

Förbundets linje med ett utvalt folk börjar med symbolen för talet elva och slutar med symbolen för tjugotvå. Linjen slutar vid nådatidens slut i Nimrods alfa-historia och även i Abrahams

omega-historia. Själva Nimrods och Abrahams historia framläggs i Bibelns första bok, och den är insatt i sammanhanget av att samla upp spillrorna efter den helt nyligen inträffade förstörelsen genom Noas flod. I Bibelns första bok ger framställningen av de två förbunden två vittnen som visar nådatidens slut i linjen från kapitel elva till tjugotvå.

Den som gör orätt, må fortsätta att göra orätt; och den som är oren, må fortsätta att vara oren; och den som är rättfärdig, må fortsätta att vara rättfärdig; och den som är helig, må fortsätta att vara helig. Uppenbarelsboken 22:11.

Nimrod är fortfarande orättfärdig och oren, och Abraham är fortfarande rättfärdig och helig, såsom detta identifieras i alfan av 1 Moseboken 11–22, och även i omegan av Uppenbarelsboken 22:11. Alldeles innan nådatiden avslutas ges i vers 10 ett tillkännagivande att inte försegla utsagorna i denna boks profetia. Alldeles innan nådatiden avslutas i den omedelbart följande versen skall det i Uppenbarelsboken finnas en profetia som skall öppnas. Två verser efter vers elva tillhandahåller Kristus nyckeln till att öppna den profetian.

Och han sade till mig: Försegla inte orden i denna boks profetia, ty tiden är nära. Den som gör orätt, må fortsätta att göra orätt; och den som är oren, må fortsätta att vara oren; och den som är rättfärdig, må fortsätta att vara rättfärdig; och den som är helig, må fortsätta att vara helig. Och se, jag kommer snart, och min lön är med mig för att ge åt var och en efter hans gärning.

Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, den förste och den siste. Uppenbarelsboken 22:10–13.

Kapitel tjugotvå är hela Bibelns omega-kapitel, och nyckeln till att öppna den profetia i Uppenbarelsboken som är förseglad är den princip som Kristus framför alla andra identifierade i Uppenbarelsbokens första kapitel. Kapitel ett är den hebreiska alfabetets första bokstav, och kapitel tjugotvå är den sista. I vers nio till elva i kapitel ett presenterar Johannes sig själv och identifierar Kristus som Alfa och Omega.

Jag, Johannes, som också är er broder och delaktig med er i bedrövelsen och i Jesu Kristi rike och tålmod, var på den ö som kallas Patmos för Guds ords och Jesu Kristi vittnesbörds skull. Jag var i Anden på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, såsom av en basun, som sade: Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste; och: Vad du ser, skriv i en bok och sänd den till de sju församlingarna som är i Asien: till Efesus och till Smyrna och till Pergamos och till Thyatira och till Sardes och till Filadelfia och till Laodicea. Uppenbarelsboken 1:9–11.

I vers elva befinner sig Johannes på Patmos, men han vänder sig om i vers tolv, och därifrån och framåt befinner han sig i den himmelska helgedomen. Så finner vi i verserna 9/11 Johannes vittnesbörd, vilket identifierar Jesus som Alfa och Omega, något som Jesus redan själv hade identifierat sig som i vers 8:

Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, säger Herren, han som är och som var och som kommer, den Allsmäktige. Uppenbarelsboken 1:8.

I vers åtta återger Johannes det han hörde Kristus säga om sig själv. I verserna nio till elva är det Johannes som talar om sig själv. Detta utgör två vittnen i de första elva verserna som identifierar

Kristus som Alfa och Omega. Verserna nio till elva utgör en egen tankeenhet. Fastän de hör samman med hela kapitlet, talar Johannes i dessa verser om sig själv, medan Johannes i verserna fyra till åtta talar för gudomen till dess församlingar. Vers fyra inleder en tankeenhet som avslutas i vers åtta. Detta framgår av de inledande kännetecknen hos Kristus, han som var och som är och som kommer, vilka identifieras i vers fyra och sedan åter i vers åtta.

Johannes till de sju församlingarna som är i Asien: Nåd vare med er och frid från honom som är och som var och som kommer, och från de sju andarna som är inför hans tron, och från Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet, den förstfödde från de döda och fursten över jordens konungar. Honom som har älskat oss och tvagit oss från våra synder i sitt eget blod, och som har gjort oss till konungar och präster åt Gud och sin Fader, honom tillhör äran och väldet i evigheters evigheter. Amen. Se, han kommer med molnen, och varje öga skall se honom, också de som har genomborrat honom, och jordens alla släkter skall jämra sig över honom. Ja, amen.

Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, säger Herren, han som är och som var och som kommer, den Allsmäktige. Uppenbarelsboken 1:4-8.

De tre första verserna i kapitel ett framlägger Jesu Kristi uppenbarelse, vilken avförseglas strax innan nådatiden upphör, ty vers tre säger: ”tiden är nära.” ”Tiden är nära” är samma utsaga som i vers tio i kapitel tjugotvå, där det sägs: ”försegla inte denna boks profetiska ord, ty tiden är nära.” Den profetia som avförseglas är Jesu Kristi uppenbarelse.

Vers fyra inleder öppnandet av sigillen, och vers fyra börjar med Johannes vittnesbörd: ”Jag, Johannes”, och sedan är det i vers åtta Kristus som identifierar sig själv. Ett mänskligt vittne i den första av de fem verserna och ett gudomligt vittne vid slutet. Vers fyra identifierar den himmelske Fadern som den som ”är och som var och som kommer”. Vers åtta identifierar Kristus som den som ”är och som var och som kommer”.

Nyckeln till att öppna Jesu Kristi uppenbarelse är principen om alfa och omega. Såsom den Förste och den Siste existerar Kristus också i nuet, fastän Han var i det förflutna och skall vara i framtiden. Det faktum att både Jesus och Fadern är den Gud som var, som är och som skall komma, är ytterligare en framställning av Kristus såsom Alfa och Omega. Han är Alfa och Omega, den Förste och den Siste, Begynnelsen och Änden, och Han var i begynnelsen och skall vara i änden. De ”nycklar” till riket, som ges åt församlingen i Caesarea Filippi, är också den ”nyckel” som läggs på Eljakims skuldra i Jesaja 22:22. Alfats i Uppenbarelsboken är kapitel ett och omegat är kapitel tjugotvå, så vi finner hela det hebreiska alfabetet i Uppenbarelsbokens kapitel. Kapitel tretton representerar Förenta staternas uppror och därefter världens. Kapitel ett framställer Kristus såsom Alfa och Omega och kapitel tjugotvå identifierar samma sanning, men i samband med det öppnande som nämns i kapitel ett. Kapitel ett, tretton och tjugotvå representerar de tre hebreiska bokstäver som tillsammans bildar ordet ”sanning”.

I det tjugotredje kapitlet i Matteus uttalar Jesus åtta verop över fariséerna och sadducéerna. I den sista versen av det tjugooandra kapitlet avslutades Kristi samspel med de hårklyvande judarna med Davids gåta, en gåta som endast kan lösas om man förstår principen om alfa och omega.

Medan fariseerna var församlade tillsammans, frågade Jesus dem och sade: Vad tänker ni om Kristus? Vems son är han?

De sade till honom: Davids son.

Han sade till dem: Hur kan då David genom Anden kalla honom Herre, när han säger: Herren sade till min Herre: Sitt på min högra sida, till dess jag lägger dina fiender under dina fötter? Om nu David kallar honom Herre, hur kan han då vara hans son?

Och ingen kunde svara honom ett ord, och från den dagen vågade ingen längre ställa fler frågor till honom. Matteus 22:41–46.

Slutsatsen i kapitel tjugotvå identifierar ett landmärke i förbundshistorien. Jeremia behandlar också denna sanningens linje:

Detta är det ord som kom till Jeremia från Herren: Ställ dig i porten till Herrens hus och predika där detta ord och säg: Hör Herrens ord, alla ni av Juda som går in genom dessa portar för att tillbe Herren. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Förbättra era vägar och era gärningar, så skall jag låta er bo på denna plats. Förtrösta inte på lögnaktiga ord när ni säger: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel är detta.

Ty om ni grundligt förbättrar era vägar och era gärningar, om ni rätt skipar rätt mellan en man och hans nästa, om ni inte förtrycker främlingen, den faderlöse och änkan, och inte utgjuter oskyldigt blod på denna plats, och inte vandrar efter andra gudar till er egen olycka, då skall jag låta er bo på denna plats, i det land som jag gav åt era fäder, från evighet till evighet. Se, ni förtröstar på lögnaktiga ord, som inte kan gagna. Skall ni stjäla, mörda och begå äktenskapsbrott, svära falskt och tända rökelse åt Baal och vandra efter andra gudar som ni inte känner, och sedan komma och träda fram inför mitt ansikte i detta hus, som är uppkallat efter mitt namn, och säga: Vi är räddade till att göra alla dessa styggelser?

Har då detta hus, som är uppkallat efter mitt namn, blivit ett rövarnäste i era ögon? Se, också jag har sett det, säger Herren. Men gå nu till min plats som var i Shilo, där jag först lät mitt namn bo, och se vad jag gjorde med den för mitt folk Israels ondska.

Och nu, eftersom ni har gjort allt detta, säger Herren, och jag talade till er, tidigt och enträget, men ni hörde inte; och jag kallade på er, men ni svarade inte; därför skall jag göra med detta hus, som är uppkallat efter mitt namn och som ni förtröstar på, och med den plats som jag gav åt er och era fäder, såsom jag har gjort med Shilo. Och jag skall kasta er bort från mitt ansikte, såsom jag har kastat bort alla era bröder, hela Efraims säd. Be därför inte för detta folk och upplyft varken rop eller bön för dem, och gå inte i förbön till mig; ty jag skall inte höra dig. Jeremia 7:1–16.

Jeremia blev tillsagd att inte be för det forntida Israel, ty de hade nått en punkt utan återvändo, liksom de ordklyvande judarna i slutet av kapitel tjugotvå. När Mose, (en förbundsman) konfronterades med Guds beslut att förgöra det utvalda förbundsfolket, gick Mose i förbön med bön. I kapitel sju tillsägs Jeremia att inte be för just samma förbundsfolk. Shilos profetiska historia anges som det rad på rad-framlagda beviset för att Gud förkastar ett utvalt förbundsfolk när deras

synd när en punkt som inte kan återlösas, såsom det uttrycks i en enda vers.

Efraim har slutit sig till avgudarna; låt honom vara. Hosea 4:17.

I förbundshistorien är den punkt där Gud avslutar sin förbundsrelation ett bestämt vägmärke. Förkastandet av Josuas och Kalebs rapport, som markerade den tionde prövningen, är ett annat exempel. Några kapitel senare får Jeremia också befallning att inte be för detta folk.

Be därför inte för detta folk, och upplyft varken rop eller bön för dem; ty jag skall inte höra dem när de ropar till mig i sin nöd. Jeremia 11:14.

I kapitel sju framställs utspyningen av laodiceerna vid söndagslagen genom symboliken kring Shiloah och anger vad Han ”skall göra” i den nära framtiden.

Därför skall jag göra med detta hus, som är uppkallat efter mitt namn och som ni förtröstar på, och med den plats som jag gav åt er och era fäder, såsom jag har gjort med Shilo. Och jag skall kasta ut er ur min åsyn, såsom jag har kastat ut alla era bröder, hela Efraims säd. Be därför inte för detta folk, och uppsänd varken rop eller bön för dem, och träd inte i förbön hos mig; ty jag skall inte höra dig. Jeremia 7:14–16.

I det elfte kapitlet handlar befallningen att inte be om den fruktan som skall överfalla laodikeerna när de finner sig i den nödens tid som följer på söndagslagen. Den fruktan de erfar är inordnad i historien om deras förkastande av förbundet.

Hören I denna förbunds ord och tala till Juda män och till Jerusalems invånare; och säg till dem,

Så säger Herren, Israels Gud;

Förbannad vare den man som inte lyder detta förbunds ord, vilka jag befallde era fäder den dag då jag förde dem ut ur Egyptens land, ur järnugnen, och sade: Lyssna till min röst och handla efter allt som jag befäller er; så skall ni vara mitt folk, och jag skall vara er Gud; för att jag må fullborda den ed som jag svurit era fäder, att ge dem ett land som flyter av mjölk och honung, såsom det är denna dag.

Då svarade jag och sade: Så ske, Herre. Då sade Herren till mig,

Förkunna alla dessa ord i Juda städer och på Jerusalems gator och säg: Hör detta förbunds ord och gör efter dem. Ty jag varnade allvarligt era fäder från den dag då jag förde dem upp ur Egyptens land ända till denna dag, ideligen och enträget, och sade: Lyd min röst. Men de lydde inte och böjde inte sitt öra till, utan vandrade var och en efter sitt onda hjärtas föreställningar; därför skall jag låta alla detta förbunds ord komma över dem, ord som jag befallde dem att göra, men som de inte gjorde.

Och Herren sade till mig: En sammansvärjning har upptäckts bland Juda män och bland Jerusalems invånare. De har vänt tillbaka till sina förfäders missgärningar, vilka vägrade att höra mina ord; och de har följt andra gudar för att tjäna dem. Israels hus och Juda hus har brutit mitt förbund som jag slöt med deras fäder.

Därför säger Herren så: Se, jag skall låta olycka komma över dem, som de inte skall kunna undkomma; och även om de ropar till mig, skall jag inte höra dem. Då skall Juda städer och Jerusalems invånare gå och ropa till de gudar åt vilka de tänder rökelse; men de skall alls inte rädda dem i deras nödens tid. Ty så många som dina städer var, så många var dina gudar, du Juda; och så många som Jerusalems gator är, så många altaren har ni rest åt den skamliga avguden, altaren för att tända rökelse åt Baal.

Därför må du inte be för detta folk och inte upphäva rop eller bön för dem; ty jag skall inte höra dem i den tid då de ropar till mig för sin nöds skull. Jeremia 11:1–14.

Uppståndelsen av kandidaterna till att vara bland de etthundrafyrtiofyra tusen identifieras i Uppenbarelseboken 11:11; och deras slutliga samling identifieras i Jesaja 11:11; och drakens, vilddjurets och den falske profetens yttre linje identifieras i Daniel 11:11; domen över ogräset genom söndagslagen identifieras i Hesekiel 11:11, och det straff och den fruktan som kommer över de fåvitska jungfrurna identifieras i Jeremia 11:11.

Befallningen att inte be för detta folk är vägmärket i de sista verserna i Matteus kapitel tjugotvå, och kapitel tjugotre identifierar åtta verop över adventismen. Kapitel tjugotre är antingen den 22 oktober 1844 eller söndagslagen. Båda dessa vägmärken är en uppfyllelse av äktenskapet, och äktenskapet är mellan en brud och en make, som förenas till ett kött. Äktenskapets fullbordan representerar försoning, eller ”att vara ett”. Människan skapades till Guds avbild, och Han skapade man och kvinna. Deras avkomma representeras av tjugotre kromosomer från mannen och tjugotre från kvinnan. Tillsammans utgör deras fyrtiosex kromosomer templet. Varje individ är ett tempel, ty vet ni inte att ni är Herrens tempel?

Fullbordandet av äktenskapet, när de två blir ett, är föreningen av två tempel om tjugotre, för att bilda ett tempel om fyrtiosex. Kristus är den som bygger templet, och Han bygger Sin församling som det kvinnliga templet, vilket skall förenas med Hans manliga tempel. Förbindelsen sker när det mänskliga templet förenas med det Gudomliga i det Allraheligaste i Guds tempel. ”Tjugotre” är en symbol för beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och det verket började vid slutet av den tvåtusentrehundraåriga profetian. Matteus tjugotre är tillkännagivandet mot laodiceiska sjundedagsadventister, som är en förfalskning av de etthundrafyrtiofyra tusen.

De etthundrafyrtiofyratusen är den åttonde, som är av de sju, och de är de som uppväcks på den åttonde dagen, och de är de åtta själarna på Noas ark, de är Sets åtta efterkommande, och sigillet på deras pannor förebildades genom omskärelsen, som utfördes på den åttonde dagen. De är prästerna som smörjs till tjänst på den åttonde dagen, och uttalandet av åtta verop över adventismen i kapitel tjugotre är ett uttalande mot den förfalskade åttan.

Ve-ropet över de oförståndiga jungfrurna föregås av beseglingen av Guds folk i den sista versen i kapitel tjugotvå. Kapitel tjugotvå svarar mot kapitel tjugotvå i Första Moseboken, ty den första boken i Gamla testamentet utgör en förebild till den första boken i Nya testamentet. I hjärtat av den profetiska linjen från Matteus elva till och med kapitel tjugotvå, vilken omfattar tolv kapitel, och det sjätte av dessa tolv kapitel är kapitel sexton, där Simon Barjonas namn ändrades till Petrus.

Och jag säger dig: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Matteus 16:18.

Det finns 459 verser i Matteus elfte till och med tjugoundra kapitel. Den mellersta versen är vers sjutton i kapitel sexton, men den versen kan inte skiljas från verserna arton och nitton, ty de utgör ett enda utsagostycke.

Och Jesus svarade och sade till honom: Salig är du, Simon Barjona, ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen. Och jag säger dig också: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skall inte få makt över den. Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och vadhelst du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och vadhelst du löser på jorden skall vara löst i himlen. Matteus 16:17–19.

Själva centrum i kapitel elva till och med tjugotvå är den grundläggande förbundsutsagan för kristendomen. I den utsagan förändras Simons namn till Petrus, vilket, när man tillämpar den numeriska position som varje bokstav i det engelska språket har—så att "a" är ett och "z" är tjugosex—visar att "p" är 16, "e" är 5 och "t" är 20, och ännu ett "e" är 5 och "r" är 18. När man multiplicerar $16 \times 5 \times 20 \times 5 \times 18$ blir resultatet 144,000, och hänvisningen till Petrus' namnbyte, en symbol för förbundsrelation, finns i kapitel 16 vers 18, och den första bokstaven i Peter är talet 16 och den sista bokstaven är talet 18. Allt detta finns i centrum av tolv kapitel som börjar med symbolen elva och slutar med symbolen tjugotvå.

Denna linje återfinns också i Första Moseboken, kapitel elva till tjugotvå, och i den linjen finns 305 verser, vilket utpekar kapitel sjutton och vers elva som mitten av den linjen. Denna linje om tolv kapitel i Gamla testamentets första bok identifierar förbundet med Abraham och representerar alfalinjen som möter omegalinjen i samma kapitel i Nya testamentets första bok. Mittpunkten i omegalinjen i Matteus är höjdpunkten i förbundsrelationen för de etthundrafyrtiofyra tusen, vilka är förbundstecknet som upphöjs vid söndagslagen. Mittversen i linjen i Första Moseboken identifierar inte bara mittversen, utan också det andra eller mellersta steget i det trefaldiga förbundet med Abraham, och lika betydelsefullt förbundets tecken.

Och ni skall omskära er förhuds kött; och det skall vara ett tecken på förbundet mellan mig och er. 1 Moseboken 17:11.

Vi kommer att fortsätta med dessa ämnen i nästa artikel.

"Sedan, medan han borstade undan smutsen och skräpet, de falska juvelerna och de förfälskade mynten, steg allt upp och for ut genom fönstret likt ett moln, och vinden förde det bort. I uppståndelsen slöt jag ögonen ett ögonblick; när jag öppnade dem, var allt skräpet borta. De dyrbara juvelerna, diamanterna, guld- och silvermynten, låg i överflöd utspridda över hela rummet.

"Han ställde därefter på bordet en kista, mycket större och vackrare än den förra, och samlade upp juvelerna, diamanterna och mynten i handfullar och kastade dem i kistan, tills inte ett enda återstod, fastän några av diamanterna inte var större än spetsen på en knappnål.

”Han uppmanade mig därefter att ’komma och se’.”

”Jag såg in i kistan, men mina ögon bländades av synen. De strålade med tiofaldig härlighet jämfört med tidigare. Jag trodde att de hade skurats i sanden av fötterna på de ogudaktiga personer som hade spritt ut dem och trampat dem i stoftet. De var ordnade i vacker ordning i kistan, var och en på sin plats, utan några synliga spår av mödan hos den man som hade kastat in dem. Jag ropade högt av ren glädje, och det ropet väckte mig.” Early Writings, 83.

”Ni skjuter Herrens ankomst alltför långt fram i tiden. Jag såg att det senare regnet kom lika [plötsligt som] midnattsropet, och med tio gånger så stor kraft.” Spalding and Magan, 5.

Och i alla frågor som gällde vishet och förstånd, om vilka kungen rådfrågade dem, fann han dem tio gånger bättre än alla de skriftlärda och stjärntydarna som fanns i hela hans rike. Daniel 1:20.